

Vonnisnummer / Griffienummer 2019 / 3259
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 24 juni 2019
Naam van de beklagde(n)
Systeemnummer parket Dosslnummer 19A000714 Notitlenummer parket

rechtbank van eerste
aanleg Antwerpen,
afdeling Antwerpen
Kamer AC1

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen

Dossiernr 19A000714

vleugel D, 3de verdieping

Vonnlsnr /

p. 2

Inzake het Openbaar Ministerie tegen

BEKLAAGDE(N) :

KBO

004399 met maatschappelijke zetel gevestigd te

beklaagde, vertegenwoordigd door Meester

advocaat te

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.2.1.§6, al. 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd;

meer bepaald een inrichting van de tweede klasse ingedeeld volgens rubriek 2.2.1 a) van bijlage 1 bij Vlarem II, "Opslag en sortering van inerte afvalstoffen"

namelijk ingevolge plaatsing van textielcontainers te op de volgende adressen :

-
-
-
-

Te in de periode van 1 januari 2018 tot en met 30 maart 2018

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren zolang geen omgevingsvergunning is verkregen of zolang er geen toelating is verleend door de gemeente (conform uitzondering 9 onder rubriek 2 van de indelingslijst bijlage 1 bij Vlarem II), onder verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag en per geplaatste container bij overtreding van dit verbod.

PROCEDURE

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

Beklaagde wordt vervolgd voor een inbreuk op het Decreet inzake milieubeleid.

Naar aanleiding van de vaststellingen door de gemeentelijke toezichthouder van de Stad bleek dat beklagde textielcontainers had geplaatst op privé adressen, zonder de vereiste omgevingsvergunning gezien er geen toelating meer was van de stad sedert december 2017 voor de plaatsing van de containers (st. 27,28).

Beklaagde had een aanmaning gekregen om de textielcontainers aldus te verwijderen.

Gezien de afwezigheid van toestemming door de gemeente diende beklagde te beschikken over een klasse 2 vergunning.

Beklaagde betwist de inbreuk en de noodzaak van een vergunning.

Zij voert aan dat het textiel dat in de containers gestockeerd wordt, geen afval betreft en niet valt onder de reglementering met betrekking tot het verzamelen van "afval". De kledij mag niet stuk zijn en is niet echt bedoeld om er zich van te ontdoen gezien zij nog dient voor minderbedeelden.

Bovendien gaat het volgens beklagde om een tijdelijke opslag zodat er sprake is van een uitzondering, een vrijstelling van vergunning.

De rechtbank meent dat de discussie over het al dan niet definiëren van de kledij als "afval" hier niet aan de orde is.

Het blijkt duidelijk dat er voor het plaatsen van de containers toelating moest zijn van de Stad, ook al staan ze op privaat domein bij vrijwilligers.

De toelating van de Stad was verlopen 31 december 2017 en beklagde verkreeg geen nieuwe toelating van de Stad

Beklaagde kan zich ook niet beroepen op een vrijstelling van vergunning, gezien de voornoemde afwezigheid van toelating van de Stad.

Evenmin is er sprake van een milieutechnische eenheid gezien de verspreiding van de plaatsing van de containers.

De rechtbank meent dat beklaagde toch wel bewust heeft nagelaten de containers te verwijderen na de aanmaning door de Stad wegens het einde van de overeenkomst en toelating.

Het moreel element is derhalve wel aanwezig in hoofde van beklaagde.

Op grond van de gegevens in het strafdossier acht de rechtbank de feiten lastens beklaagde bewezen.

De rechtbank gaat wel niet in op het verzoek van het openbaar ministerie tot het opleggen van een veiligheidsmaatregel, gezien de huidige intenties van beklaagde.

Strafmaat

De feiten getuigen van weinig respect voor het leefmilieu en de opgelegde reglementeringen terzake.

Bovendien wordt om louter winstbejag op illegale wijze aan het reguliere afvalstoffenbeheer en milieubeleid schade toegebracht.

De feiten hebben een negatieve weerslag op het openbaar leven.

Gelet op het blanco strafregister van beklaagde en de huidige intenties van beklaagde wordt de navolgende straf opgelegd met uitstel om beklaagde te motiveren de opgelegde milieureglementeringen strikt na te leven.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

artikelen 162, 185, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering,

artikelen 1, 3, 6, 7, 7bis van het Strafwetboek,

artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;

de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro,

artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985,

artikel 1 van de wet van 5 maart 1952,

Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische

tweedelijnsbijstand,
artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950,
artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878,
en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen, zoals aangehaald in de voormelde
tenlastelegging,
artikel 1, 8 en 18bis der wet van 29 juni 1964
en bij toepassing van de artikelen 41bis, 66, 99bis van het Strafwetboek.

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van Vereniging zonder winstooigmerk

Op strafgebied

Veroordeelt Vereniging zonder winstooigmerk voor de tenlastelegging

tot een geldboete van **16000,00 EUR**, zijnde **2000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis zal worden uitgesteld gedurende 3 jaren vanaf heden wat betreft deze geldboete.

Wijst de vordering van het openbaar ministerie tot exploitatieverbod conform het Decreet van 5 april 1995 af.

Veroordeelt Vereniging zonder winstooigmerk tot betaling van:

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.
- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders.

Veroordeelt Vereniging zonder winstooigmerk tot betaling van de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklagde op 28,25 EUR.

rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen

Dossiernr 19A000714

vleugel D, 3de verdieping

Vonnisnr /

p. 6

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 juni 2019 door de voorzitter, door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1:

- rechter

in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier